

TESTAMENT

Lev Trotski

27 de febrer de 1940

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejom@lycos.es – des de: “Testamento”, en, *Escritos*, Tom XI, volum 1, Editorial Pluma, Buenos Aires, 1976, pp. 216-218.

La meua pressió arterial alta (que continua augmentant) enganya els que em rodegen sobre el meu estat de salut real. Em sent actiu i en condicions de treballar, però evidentment s’apropa el desenllaç. Aquestes línies es publicaran després de la meua mort.

No necessite refutar una vegada més les calúmnies estúpides i vils de Stalin i els seus agents; en el meu honor revolucionari no hi ha una sola taca. Mai establí, directament ni indirecta, acords ni negociacions ocultes amb els enemics de la classe obrera. Milers d’adversaris de Stalin foren víctimes d’acusacions igualment falses. Les noves generacions revolucionàries rehabilitaran el seu honor polític i tractaran com s’ho mereixen els botxins del Kremlin.

Agraïsc calorosament als amics que continuaren essent-me lleials en les hores més difícils de la meua vida. No anomene cap en especial perquè no puc anomenar-los tots. No obstant, crec que es justifica fer una excepció amb la meua companya, Natalia Ivanovna Sedova. El destí m’atorgà, a més de la felicitat d’èsser un lluitador de la causa del socialisme, la felicitat d’èsser el seu espòs. Durant els gairebé quaranta anys que vivim junts ella ha estat sempre una font inexhaurible d’amor, bondat i tendresa. Suportà grans patiments, especialment en la darrera etapa de les nostres vides. Però, en alguna mesura, em reconforta el fet que també ha conegut dies feliços.

He estat revolucionari durant els meus quaranta-tres anys de vida conscient i durant quaranta-dos he lluitat sota les banderes del marxisme. Si hagués de començar tot de nou, tractaria, per descomptat, d’evitar tal o qual error, però en les qüestions fonamentals la meua vida seria la mateixa. Moriré essent un revolucionari proletari, un marxista, un materialista dialèctic i, en conseqüència, un ateu irreconciliable. La meua fe en el futur comunista de la humanitat no és avui menys ardent, encara que sí més ferma, que en la meua joventut.

Natasha s’apropa a la finestra i l’obre des del pati per tal que entre més aire en la meua habitació. Puc veure la brillant franja de gespa verda que s’estén darrere del mur, dalt el cel clar i blau i el sol que brilla per tot arreu. La vida és bella.

Que les futures generacions l'alliberen de tot mal, opressió i violència i la frueixen plenament.

L.Trotsky

Totes les meues pertinences, els meus drets literaris (els ingressos que produeixen els meus llibres, articles, etcètera) seran posats a disposició de la meua esposa Natalia Ivanovna Sedova. En el cas que ambdós perim [la resta de la pàgina està en blanc].

3 de març de 1940

L'índole de la meua malaltia és tal (pressió arterial alta i en avanç), segons jo ho entenc, que la fi pot arribar de sobte, força probablement (novament, és una hipòtesi personal) per un vessament cerebral. Aquesta és la millor fi que puc desitjar. És possible, no obstant, que m'equivoque (no tinc ganes de llegir llibres especialitzats sobre el tema i els metges, naturalment, no em diran la veritat). Si l'esclerosi es perllongués i em veiés amenaçat per una llarga invalidesa (en aquest moment em sent, per contra, ple d'energies espirituals a causa de l'alta pressió, però no durarà molt), em reserve el dret de decidir pel meu compte el moment de la meua mort. El "suïcidi" (si és que hom pot aplicar aquest terme en aquest cas) no serà, de cap manera, expressió d'un esclat de desesperació o desànim. Natasha i jo hem dit més d'una vegada que es pot arribar a tal condició física que siga millor interrompre la pròpia vida o, millor dit, el procés massa lent de la mort... Però siguen quines siguen les circumstàncies de la meua mort, moriré amb una fe indestructible en el futur comunista. Aquesta fe en l'home i el seu futur em dóna ara, inclús, una capacitat de resistència que cap religió pot atorgar.

L.T.